

Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) og Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) har jeg modtaget Anmeldelse af følgende Forslag til Beslutning af Folkethinget:

„Folkethinget beslutter at udtale: Regjeringen favner Besøttelse til at opretholde Forbudet mod Indførsel af levende Kvæg fra Sverig.“

Det vil paahvile mig at stille Forslag om Behandlingsmaaden af dette Forslag til Beslutning, og Forslaget til Behandlingsmaaden vil gaa ud paa, at Sagen undergives een Behandling, saaledes at der til denne kan stilles Ændringsforslag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finantsloov for Finantsaaret fra 1ste April 1883 til 31te Marts 1884.

Formanden (Rabbe): Den første indtegnede Tale er det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Suel). Jeg ser ikke, at det ærede Medlem er tilstede, og giver derfor Ordet til den næst indtegnede Tale, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds.

A. Gold: Det, som gav mig Anledning til igaar at bede om Ordet, var en Udtalelse, som kaldt fra det ærede Medlem for Odense (Falbe-Hansen). Men før jeg berører denne Sag, tror jeg, at der ikke vil være Noget til Hinder for, at selv et yngre Medlem som jeg i Korthed berører det Indtryk, jeg har modtaget af den Forhandling, som har fundet Sted i de sidste Dage, saa meget mere som det klart og tydelig blev udtalt baade fra høire og venstre Side, at der ikke kan ventes noget Udbytte i denne Samling, og der jo saaledes ikke er nogen speciel Anledning til at forhaste sig, idet jeg mener, at man ligesaa godt kan tilbringe Tiden med at drøfte forskjellige Spørgsmaal, naar det dog ligger klart for, at der ikke vil fremkomme Noget, selv naar denne Sag er gaaet videre fra 1ste Behandling og vi ere gaaede til et andet Arbejde. Jeg skal da tillade mig at udtale, at det for mig er en besynderlig politisk Stilling, vi ere i i Diebliffet, men jeg kan ikke tænke mig, at der kan være nogenjombhelst Bæmskeligbed ved at

komme ud af denne Stilling, saa meget mere som vi have hørt baade fra Høire og Venstre, at det er en Nødvendighed at komme til en Forandring. Jeg kan godt tænke mig en politisk Stilling, hvor det kan være vanskeligt at indtage en bestemt Stilling, og hvor man kan tvivle om Grunden til den politiske Stagnation, og en saadan Stilling have vi jo havt for ikke saa mange Aar siden, da den høie Regjering maatte søge at komme til Klarhed over, hvilken Bæmskeligbed der mulig var tilstede for at komme videre frem i Lovgivningsarbejdet. Den bestemte sig da, hvilket jeg anser for en meget fornuftig Politisk, til at opløse Folkethinget. Thinget blev opløst, og det kom ind, omtrent i samme Form som før Opøsningen. Man forsøgte derimod ikke paa det næste Punkt, nemlig at opløse Landstthinget, men det kunde man jo ogsaa sige, at det var unødvendigt i denne Samling, idet der jo har fundet en Opøsning Sted, og iforveien var der jo ogsaa en vis Opøsning tilstede indenfor selve det Parti, der har Flertal i Thinget. Det har nu altsaa viist sig, at disse to Maader at arbejde paa ikke have været til noget synderligt Gavn, og det forekommer mig, at, naar Sagen er saa simpel, og der kun er et eneste Punkt, som hæmmer alt Fremfrid, er det mærkværdigt, at der skal hengaa det ene Aar efter det andet, førend man forsøger netop det, som er tilbøge, nemlig en Opøsning af selve Ministeriet. Dette er saameget mere mærkeligt, som den høie Regjering jo stadig foreholder os, navnlig Folkethinget, at den bliver paa sin Plads, fordi den bærer et Ansvar, og derfor er det, den mener, at det er nødvendigt, at den maa forskætte den Kamp, vi nu ere komne ind paa. Den meget ærede Indenrigsminister udtalte den samme Tanke igaar, da der var Tale om Kvægpolitiken, som jo her i dette Thing har fundet almindelig Misbilligelse, idet han yttrede, at, dersom Folkethingets Medlemmer havde det samme Ansvar, som der hvilede paa ham, vilde de ganske sikkert ikke tale saaledes om denne Sag; men hvorfor da ikke i denne Sag saavel som i hele Regjeringssagen lade dette Ansvar gaa fra Regjeringen over paa det Thing, som er villigt til at bære Ansvaaret. Det forekommer mig at være besynderligt, at man vil tale om, at der paa Ens Person eller paa Ministeriet hviler et enormt Ansvar, et Ansvar, der vedblivende kræver, at det skal være ved Røret, naar det har den allerfimpleste Anledning til at kunne blive fritagen for dette Ansvar, saameget mere som det jo er en fremsat Sætning, at man netop mener, at man under et andet Ministerium vil kunne komme over det døde Punkt.